

Pep Invernó, cos i ànima del projecte, de l'Institut d'Educació Secundària Narcís Monturiol. La feina que fa des de fa temps en aquest centre educatiu és excel·lent i, en aquest sentit, el premi que ha rebut col·labora sens dubte a fer justícia. El mestre Invernó és un clar exponent del que algú ha anomenat «la pedagogia de l'adherència», que de ben segur fou inventada per Fra Exemple.

El tercer premi portava per nom «Construcció i gestió d'un hivernacle a l'escola: una experiència aprofitant els recursos de l'entorn», dels mestres Miquel Mallén i David de la Higuera, i es va dur a terme al Col·legi Lluís Marià Vidal d'Agullana. És un bon exemple de les possibilitats que ofereix l'escola rural, a vegades tan menyspreada i deixada de la mà de Déu.

Els dos accèssits foren per a les mestres M. Àngels Pomés i Roser Rosch, de l'escola de Cadaqués, pel «Projecte S'Olivar», i per a la Montserrat Martins, de l'Institut Dolors Mallafre de Vilanova i la Geltrú, pel treball «Qui sóc? Qui ets? D'on sóc? D'on ets? La descoberta d'un mateix i de l'entorn, un projecte per a la tutoria».

Com a apunt final, i després de la lògica i justa felicitació a l'Ajuntament de Figueres per aquesta iniciativa —que esperem que tingui llarga vida, mani qui mani—, em permeto humilment de fer-li dues recomanacions. La primera és que es tregui de les bases la condició de no haver rebut cap altre ajut oficial: si un treball s'ha fet amb ajudes, però és bo, també hauria de tenir dret a ser premiat. La segona és que es canviï el nom, ara que encara s'hi és a temps: fa més de vint anys que la Diputació de Barcelona i l'editorial CEAC convoquen anualment el Premi d'Educació Josep Pallach i no té sentit entrar-hi en competència, sobretot pensant que la comarca té molts altres noms que honorarien igualment el premi figuerenc. Deixo sobre la taula alguns altres possibles noms, només perquè és vegi que n'hi ha per triar i remenar: Antoni Balmanya i Josep Mallart (d'Espolla), Cassià Costal (de Mollet de Peralada), Tomàs Vicens (de Peralada), Joaquim Xirau, Rafael Ramis i Esteve Trayter (de Figueres), Gregori Artizà (de Capmany), etc.

David Pujol i Fabrelles

Reformen la carretera de Portbou

El Ministerio de Fomento va iniciar a final de 2003 la remodelació del tram de la N-260 que va de Colera a Portbou. Està presupostada en 11,9 milions de euros, tindrà un termini de 18 mesos i es construirà un túnel de 400 metres.

És aquesta una reivindicació de Portbou que va començar en temps de la dictadura franquista: encara es guarda als arxius de l'Ajuntament una carta de Fraga Iribarne en la qual es comprometia a arreglar la carretera. Una reclamació que va continuar durant la transició governada per UCD, que es va perllongar durant les legislatures socialistes, i que ara, després dels successius governs del PP, finalment s'acaba, després de quaranta anys. Al llarg

de tot aquest temps, els veïns de Portbou hem patit una carretera digna de les èpoques del Seat 600, plena de revolts impossibles i amb un ferm sovint en estat deplorable.

Tanmateix, i mentre la RENFE encara era una empresa pública i el PP no l'havia venut a trossos per estalviar-se vagues, el poble gaudia d'una bona comunicació per ferrocarril. Eren temps en què gairebé cada hora hi havia un tren que sortia de Portbou i un altre que arri-

1928: els accessos per carretera a Portbou sempre han estat complicats.

ARXIU MARIAN ROMAN

bava. Èpoques de feina i de prosperitat del poble durant les quals el correu arribava amb el primer tren, de matinalda. També la llet fresca del dia arribava a Portbou amb tren, dins d'uns recipients metàl·lics, així com els diaris i les dones de Llançà, carregades amb cistells plens de verdures, que anaven a la plaça del mercat a vendre els seus productes. Igualment venien amb tren els treballadors de l'estació i de les agències de duanes, procedents de molts pobles de la comarca. Però amb l'obertura de les fronteres i el pas lliure de les mercaderies, tot aquell món, aquell poble amb aires de petita ciutat, va desaparèixer. Després, lentament, els trens de viatgers van començar a arribar cada vegada més buits i amb menys freqüència. Probablement, ben aviat només tindrem un únic tren al matí que després tornarà al vespre. Dit això, no cal ser massa eixerit per adonar-se de la importància vital per a Portbou de disposar d'una carretera digna dels nostres temps. Però potser la nova carretera arribarà massa tard, quan tot el jovent de Portbou ja farà temps que haurà marxat del poble.

Àngel de Vega

Els museus que arriben

Seminari de Tardor de la Universitat de Girona «Nous projectes de museus». 11 de desembre de 2003, saló de Graus de la Facultat de Lletres.

Una sessió del seminari, a la UdG.

El passat mes de desembre de 2003 es presentaren a la Universitat de Girona els projectes –8 en total– d'alguns dels nous museus que es podran visitar durant els propers anys arreu de Catalunya: Museu de Ripoll, Museu de Gavà, Museu del Disseny de Barcelona, Museu-monestir de Sant Benet de Bages, Museu del Suro de Palafrugell, Centre Cultural del Born (Barcelona, el nou Museu de la Ciència de la Fundació la Caixa (Barcelona) i Museu de la Immigració de Sant Adrià del Besós.

Ja en el programa queda palesa l'heterogeneïtat de la jornada, buscada sens dubte pels organitzadors, l'Institut de Patrimoni Cultural de la Universitat de Girona i el Museu d'Art de Giro-

na. Aquest programa captà l'atenció d'una cinquantena d'assistents, la majoria vinculats a diferents museus o a l'àmbit universitari. Es van poder conèixer projectes de museus temàtics i d'altres de territorials, de petites i grans dimensions i/o pressupost, de nova planta i en edificis històrics, de grans ciutats i petits pobles... Potser l'únic que es va trobar a faltar va ser una aproximació als costos econòmics que es preveuen per a cada actuació, una dada sempre interessant i a tenir en compte en el moment de crear expectatives i demanar resultats.

Entre aquesta diversitat de propostes sorgiren no obstant algunes línies d'actuació en comú. Una de les més evidents és el pes que està agafant

la funció didàctica en el disseny museístic, ja en origen, des de la pròpia concepció de la distribució dels espais en els projectes inicials. Sembla clara la necessitat de fer un esforç didàctic tant a nivell d'elements expositius com d'activitats i tant per a nens com per a adults.

Una altra conclusió posada en solfa per alguns dels conferencians és la necessitat que les col·leccions permanents continuïn essent elements estables o de referència, però no elements perennes o inamovibles.

Quant a les inevitables expectatives sobre les característiques i el nombre de públic, segueix viva la qüestió sobre com adaptar el discurs museístic en funció de si esperem que el museu el visiti majoritàriament un públic d'origen local o d'origen forà-turístic. Cal adaptar el discurs al públic visitant del museu-municipi-zona o cal exposar un discurs coherent i que siguin els diferents sectors socials els que l'acceptin o el rebutgin? Tal com es va comentar al seminari, darrere la concepció museològica sempre hi ha un rerefons ideològic, i potser seria just explicitar-lo en la planificació i difusió de cada nou centre.

Pau Martín